

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. Jakub Michálek**, bytem Zenklova 841/193, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2013, č. j. 43873/13/42110, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2015, č. j. 11 A 3/2014 – 82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný výrokem I. v záhlaví specifikovaného rozhodnutí zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 13. 9. 2013, č. j. 09971/1200/2013 – 003. Výrokem II. uložil Úřadu, aby žalobci přímo poskytl seznam všech technických norem (ČSN, ČSN EN), podle nichž stanoví povinnost postupovat zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“), a právní předpisy vydané k jeho provedení. Žalobce předtím podal u Úřadu žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), ve které požadoval přímé poskytnutí: 1. seznamu všech technických norem (ČSN, ČSN EN), podle kterých stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení (dále jen „technické normy ve stavebnictví“); 2. internetových adres a všech míst, kde jsou tyto technické normy bezplatně a veřejně dostupné; 3. plného znění těchto technických norem. Třetí bod žádosti Úřad výše uvedeným rozhodnutím odmítl a neposkytl žalobci plné znění technických norem ve stavebnictví, protože zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky (dále jen „zákon o technických požadavcích na výrobky“), a prováděcí vyhláška č. 486/2008 Sb., kterou se stanoví odborné činnosti související se zabezpečením vydávání a řádné distribuce českých technických norem a úplata za jejich poskytování (dále jen „prováděcí vyhláška“), neumožňují udělit výjimku pro podobnou žádost vedoucí k bezplatnému zpřístupnění technických norem.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Městského soudu v Praze. Ten nejprve rozsudkem ze dne 22. 9. 2014, č. j. 11 A 3/2014 - 32, žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014 - 63, citovaný rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Neztotožnil se s právním názorem městského soudu, že zákon o technických

požadavcích na výrobky upravuje poskytování technických norem komplexně, a proto nelze ve věci postupovat podle zákona o svobodném přístupu k informacím (§ 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím). Ten na posuzovanou věc naopak dopadá. Stejně tak nebyl podle Nejvyššího správního soudu správný závěr, že technické normy ve stavebnictví lze poskytnout pouze za úplatu. Ustanovení § 196 odst. 2 stavebního zákona představuje zvláštní úpravu vůči § 5 odst. 6 a 8 zákona o technických požadavcích na výrobky, ze kterých vyplývá úplatnost poskytování technických norem. Na těchto závěrech nemohlo nic změnit ani žalovaným namítané ohrožení členství Úřadu v evropských normalizačních organizacích CEN (*European Committee for Standardization*) a CENELEC (*European Committee for Electrotechnical Standardization*). Členství v těchto organizacích totiž nevzniklo na základě mezinárodní smlouvy podle čl. 10 Ústavy a závazky vyplývající z něj proto nemohou mít aplikační přednost před § 196 odst. 2 stavebního zákona. Neobstál ani odkaz žalovaného na § 6 písm. e) zákona o technických požadavcích na výrobky. Toto ustanovení dopadá pouze na tvorbu technických norem, jejich změny a případné rušení ze strany pověřené právnické osoby. Nedopadá ovšem na Úřad, který jako jediný může rozšiřovat a rozmnožovat technické normy. V závěru svého rozsudku Nejvyšší správní soud uložil městskému soudu, aby zjistil, zda nejsou dány jiné důvody pro odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí požadované informace v podobě úplného znění technických norem ve stavebnictví. Pokud by je po vyjádření účastníků řízení nezjistil, pak měl jedinou možnost. Zrušit rozhodnutí žalovaného o odvolání a rozhodnutí Úřadu o odmítnutí žádosti a současně nařídít Úřadu poskytnutí požadovaných informací (§ 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím).

[3] Městský soud následně rozsudkem ze dne 7. 9. 2015, č. j. 11 A 3/2014 - 82, zrušil rozhodnutí žalovaného a Úřadu, kterému současně nařídil, aby žalobci požadované technické normy bezplatně poskytl. Nezjistil totiž žádný důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. V odůvodnění tohoto rozhodnutí odkázal na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu.

[4] Proti tomuto rozsudku nyní žalovaný brojí včas podanou kasační stížností a namítá jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“]. K přípustnosti kasační stížnosti se nijak nevyjadřuje. Žalovaný uvádí, že v novém řízení před městským soudem zmínil čtyři další důvody pro odmítnutí žádosti žalobce o bezplatné poskytnutí technických norem ve stavebnictví: (1) jejich nákladná tvorba je zabezpečována v tzv. technických normalizačních komisích Úřadu, jejichž členové (zástupci podnikatelské sféry, spotřebitelé, uživatelé technických norem aj.) se na tvorbě podílí finančním příspěvkem; (2) podle § 6 písm. e) zákona o technických požadavcích na výrobky platí, že v případě pověření určité právnické osoby k zabezpečování tvorby a vydávání českých technických norem, jejich změnám a zrušení musí být zajištěny podmínky stanovené v rozhodnutí o pověření, kterými jsou zejména plnění povinností vyplývajících z mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána, z členství v mezinárodních a evropských normalizačních organizacích a využívání výsledků mezinárodní spolupráce; (3) jednou ze základních podmínek přijetí do evropských normalizačních organizací byla ochrana autorských práv, přičemž poskytnutí technických norem podle zákona o svobodném přístupu k informacím by znamenalo porušení příslušných mezinárodních smluv o ochraně práv z duševního vlastnictví; (4) v případě vyloučení České republiky z evropských normalizačních organizací by došlo k porušení čl. 75 tzv. Asociační dohody (č. 7/1995 Sb.) a tím i primárního práva EU. Městský soud zcela pominul namítané důvody (3) a (4). Nesplnil tak to, co mu Nejvyšší správní soud uložil, protože *de facto* nezjišťoval, zda jsou dány jiné důvody pro odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí technických norem ve stavebnictví.

[5] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že kasační stížnost, která je předmětem tohoto řízení, směřuje proti rozsudku městského soudu, jenž byl vydán poté, co Nejvyšší správní soud vyhověl předchozí kasační stížnosti žalobce. Podle § 104 odst. 3 písm. a)

s. ř. s. je opakovaná kasační stížnost v téže věci přípustná jen tehdy, je - li jako její důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušovacím rozsudku. Právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil ve zrušovacím rozsudku, je totiž krajský soud v dalším řízení vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Jestliže tedy Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud právním názorem ve vztahu k určité otázce, pak se touto již jednou vyřešenou otázkou lze v řízení o opakované kasační stížnosti zabývat pouze z toho pohledu, zda se krajský soud řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. I Nejvyšší správní soud je v řízení o opakované kasační stížnosti vázán právním názorem vyjádřeným ve svém předchozím zrušovacím rozsudku (vyjma výjimek zmiňovaných v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56). Tato striktní závaznost vyplývá především z textu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., který vůbec nedává Nejvyššímu správnímu soudu možnost dostat se opětovně k meritu jím vyřešené právní otázky.

[6] Podle Nejvyššího správního soudu se městský soud řídil jeho právním názorem. Žádný z žalovaným uváděných důvodů totiž nepředstavuje důvod pro neposkytnutí informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Stížní bod (2) uvedený v odst. [4] výše již byl posouzen ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Body (1), (3) a (4) pak vůbec nejsou způsobilé k tomu, aby vedly k odmítnutí poskytnutí informace podle § 7 až § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nejvyšší správní soud v závěru svého zrušovacího rozsudku uložil městskému soudu, aby zjistil, zda nejsou dány jiné důvody pro odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí požadovaného úplného znění technických norem ve stavebnictví. Těmito jinými důvody měl logicky a v souladu s § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím na mysli právě důvody pro odmítnutí poskytnutí informace podle tohoto zákona. Žalovaným namítaná porušení mezinárodních závazků v oblasti práva duševního vlastnictví a porušení primárního práva EU však takovými důvody nejsou. Spíše se jedná jen o další polemiku s Nejvyšším správním soudem v otázce bezplatnosti poskytování technických norem ve stavebnictví, která však byla definitivně vyřešena v jeho zrušovacím rozsudku. Takové důvody opakované kasační stížnosti jsou ale nepřípustné.

[7] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že městský soud respektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v jeho zrušovacím rozsudku, a žalovaný naopak brojí proti němu. Žádná judikaturou dovozená výjimka z § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. v této věci dána není, není tu ani rozhodnutí rozšířeného senátu, který by v dané věci zaujal opačný názor. Kasační stížnost žalovaného je proto dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná. Nejvyšší správní soud ji tedy odmítl na základě § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2016

JUDr. Josef Baxa v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Jirátková